

щѣ назовѣ полубогѣ, защото ти си напълно божественѣ, — и за напрѣдѣ не ще забравишѣ твоя бѣденѣ, но твърдѣ прѣданѣ слуга, за нуждитѣ на когото трѣбва отѣ врѣме на врѣме да се сѣщашѣ, тѣй като той самѣ, вдѣлбоченѣ въ книгитѣ, за нищо друго не мисли. Една малка градина и къщица, малка галерия за прохлада лѣтно врѣме, били би награда, достойна за твоята щедростѣ. А азѣ въ това врѣме ще се очудвамѣ на вашитѣ достойни подвизи, ще моля Зевса да ви помага и, въ случай на необходимостѣ, ще вдигна такъв шумѣ, че половинѣ Римѣ ще се събуди и ще ви се притече на помощѣ. Какъв трагичестѣ, неравенѣ пътѣ! Въ фенеря изгорѣ всичкото масло. Ако Кротонѣ, който е толкова великодушненѣ, колкото и силенѣ, би щѣлъ да ме земе на ръцѣ и да ме донесе до градскитѣ врата, той, първо, прѣдварително би опиталѣ ще му бѣде ли леко да грабне дѣвойката, и, второ, постѣпилѣ би също като Еней; освѣнѣ това, той толкова би расположилѣ къмѣ себе си по-доброевъѣстнитѣ богове, че азѣ бихѣ се успокоилѣ съвършено относително исхода на прѣдприятието.

— Прѣдпочелѣ бихѣ да носѣ леша на умрѣла прѣди единѣ мѣсецѣ отѣ чума овца, — отговори атлетѣтѣ. Но ако ми дадешѣ кисията, която ти хвърли достойниятѣ трибунѣ, то азѣ ще те носѣ до самитѣ врата.

— Пожелавамѣ ти да си счупишѣ прѣста на ногата, — отговори грѣкѣтѣ. Така ли се възползува ти отѣ поученията на този почтенѣ старецѣ, който казваше, че сиромашията и милосърдието сѣ двѣ най-необходими добродѣтели? ... Нима той ти не заповѣда съвѣмѣ ясно да се грижишѣ за мене! Азѣ виждамѣ, че никога не ще могѣ да те направя даже единѣ лошѣ християнинѣ и че по-лесно е слѣнцето да проникне прѣзѣ стѣнитѣ на мамертинската тъмница, нежели въ твоя хипопотамски черепѣ.

Кротонѣ, който обладаваше силата на дивѣ звѣрѣ, нѣмаше никаква човѣщина въ себе-си. Той отвѣрнѣ:

— Не бой се! християнинѣ нѣма да станѣ, — азѣ не искамѣ да се лишѣ отѣ насѣщния си хлѣбѣ.

— Добрѣ, но ако ти имаше и най-малко понятие отѣ философията, ти би зналъ, че златото е тлѣнно нѣщо.

— Ела по-близичко до мене съ твоята философия, а азѣ само еднажѣ ще те ударя съ главата въ корема, и ще видимѣ, кой ще спечели.

— Съ тѣзи думи можеше да се обърне и единѣ бикѣ къмѣ Аристотеля, — възрази Хилонѣ.

Нощната тъмнина бѣше почнѣла да блѣдне. Лжчитѣ на зората освѣтихѣ жбцитѣ на стѣнитѣ. Дърветата покрай пътя,